

2657 2den Del. af Forstl. t. Finantsl. f. Finantsaaret fra 1ste April 1869 til 31te Marts 1870. 2658

vilde være aldeles urigtigt at være, at man ikke kan komme ind derpaa; thi vilde man sige, at Alt skulde inddrages, som havde været i en enevældig Konges Besiddelse, men som fra ham igjen efter kort Tids Forløb var gaaet over til fremmede Giere ved Dispositioner, han havde fundet sig foranlediget til at gjøre, maatte man med samme Røie kunne sige, at det, som var gaaet gennem Rækker af Slægter, skulde komme tilbage til Staten; der er ingen Forskjel, saafremt man gaar ud fra den Betragtningssmaade, som den ærede Ordfører for Mindretallet har gjort gjældende. Jeg skal oplyse dette med et Exempel og nævne en Stiftelse, der i alt Fald ogsaa kunde give et ret klæffeligt Bidrag til Fordeel for Finantserne. Det samme Raisonnement, som man vil benytte for at inddrage Vallo Stift og Bemmetofte Kloster, vilde ogsaa uden Videre kunne anvendes paa den af Dronning Anna Sophie oprettede Understøttelsesstiftelse. Den er ret vel forsynet med Penge, og den er ligeledes oprettet af en Dronning; det er ligeledes Penge, der ere komne fra Kronen og man kunde da ogsaa sige, at Anna Sophies Stiftelse skulde optages paa Finantsloven; men gjælder dette Anna Sophies Stiftelse, gjælder det ogsaa Caroline Amalies Stiftelse fra Christian den Femtes Tid; den er ogsaa vel udflyret og i fuld Virksomhed. Jeg troer altsaa, at man ikke ved nogen Betragtning kan understøtte den Mening, at disse Stiftelser henhøre under Staten. — Jeg skal ikke gaae synderlig ind paa det Formelle, men jeg kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at det vilde være i højeste Grad besynderligt — det er virkelig et mildt Udtryk — om Folkethinget i Finantsloven skulde fatte en saadan Beslutning. Jeg kunde meget vel finde, at den havde hjemme i en Forsamling, hvori man gav sig af med at udtale sine Anskuelser gennem Resolutioner, som man dernæst indsendte til Regjeringen for, at den nærmere kunde overveie dem, men i Finantsloven at optage en Beslutning, der slet ikke har noget Selvstændigt for sig, men som — efter den ærede Ordførers Bemærkninger er det ikke urigtigt at bruge

dette Udtryk — kun er beregnet paa at lægge et saadant Tryk paa Regjeringen, at den netop gennem Statsregnskabet skal meddele det ærede Mindretal de Oplysninger angaaende Stiftelsens og Klosters Forhold, som det ønsker, er noget, som ogsaa fra formel Side vilde være saa lidet rigtigt, at ogsaa dette styrker den faste Overbeviisning, jeg har om, at der ikke kan være Spørgsmaal om at gaae ind paa disse Ændringsforslag. De Oplysninger, som ønskes med Hensyn til Stiftelserne, ville kunne erhverves paa mange Maader, og man maa lade Regjeringen, at er der et Anliggende, med Hensyn til hvilket man ønsker Oplysning, er dens Optraeden i det Hele saaledes, at vi ikke noget Dieblift behøve at tvivle om, at Oplysningerne ville blive meddeelte. — Jeg vil nu bede det høie Thing undskylde, at jeg har opholdt det saalænge med disse Ord, men jeg har gjort det, fordi jeg troede at det vilde være ønskeligt, at Forholdet dog idetmindste een Gang kom til at foreligge Thinget, om end ganske vist ikke udtømmende, saa dog saaledes at der gaves en Paapegning af de Realitetsgrunde, som medføre, at der ikke bør være Tale om nogensinde paa Finantsloven at indsætte Forslag af denne Bessaffenhed. — Efterat jeg nu har omtalt de Forslag, der under Nr. 17 ere opførte som Nr. 9 og 10, turde jeg maaskee udbede mig det høie Things Opmærksomhed et Dieblift endnu for nogle Bemærkninger med Hensyn til det Forslag under Nr. 17, der er opført som Nr. 9, og som angaaer Optagelsen i Finantsloven af de Beløb, der hidtil have været anvendte, ikke, som den ærede Ordfører sagde, til Præstefkabets Understøttelse, men til Præstefkabets Lønning. Dgsaa her bliver der Spørgsmaal om den retslige Stilling, men paa en anden Maade, end ved de før omtalte Ændringsforslag, thi Spørgsmaalet er nemlig her, om Kirken kan betragtes som Gier af, hvad der er tillagt den, eller om Staten er det. Jeg hører nu ganske vist ikke til dem, der mene, at, hvad der er henlagt til Kirken, er dens Eiendom; jeg antager tværtimod, at det ikke er Kirkens Eiendom, naar det ikke er henlagt til den igjennem Sundatser eller Bestemmelser,